

Sygnatura akt VI Ka 126/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **5 marca 2019** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grażyna Tokarczyk

Protokolant Monika Dąbek

przy udziale I. K. przedstawiciela Naczelnika (...)Urzędu Skarbowego w G.

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2019 r.

sprawy **P. F.** ur. (...) w K.

syna T. i D.

oskarżonego z art. 77§2 kks w zw.z art. 9§3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 9 października 2018 r. sygnatura akt III K 665/18

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk w zw, z art. 113 § 1 kks

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 400 zł (czterysta złotych).

Sygn. akt VI Ka 126/19

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z 9 października 2018 roku sygn. akt III K 665/18 uznał P. F. za winnego tego, że pełniąc funkcję prezesa zarządu Spółki Akcyjnej (...) z/s w P., ul. (...) (poprzednio G., ul. (...)) dopuścił jako płatnik, w okresie od 20.07.2016 do 20.01.2018 do niewpłacania na rachunek (...)Urzędu Skarbowego w G. zryczałtowanego podatku dochodowego od dokonanych wypłat oraz pobranych zaliczek na podatek dochodowy od wypłaconych wynagrodzeń w łącznej kwocie 25.841,00 (słownie złotych: dwadzieścia pięć tysięcy osiemset czterdzieści jeden 00/100) wbrew przepisom art. 42 ust. 1a i art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz. U. z 2012 r. poz. 361 ze zm.), t.j.:

1) zryczałtowany podatek dochodowy (PIT-8AR)

w dniu 20 lipca 2016r. za czerwiec 2016 r. 2.971,00 zł;

w dniu 20 października 2016 r. za wrzesień 2016 r. 2.971,00 zł;

w dniu 20 stycznia 2017 r. za grudzień 2016 r. 2.939,00 zł;

w dniu 20 lutego 2017 r. za styczeń 2017 r. 9,00 zł;
w dniu 20 marca 2017 r. za luty 2017 r. 9,00 zł;
w dniu 20 kwietnia 2017 r. za marzec 2017 r. 2.916,00 zł;
w dniu 20 maja 2017 r. za kwiecień 2017 r. 9,00 zł;
w dniu 20 czerwca 2017 r. za maj 2017 r. 9,00 zł;
w dniu 20 lipca 2017 r. za czerwiec 2017 r. 2.980,00 zł;
w dniu 20 sierpnia 2017 r. za lipiec 2017 r. 9,00 zł;
w dniu 20 września 2017 r. za sierpień 2017 r. 9,00 zł;
w dniu 20 października 2017 r. za wrzesień 2017 r. 2.980,00 zł;
w dniu 20 listopada 2017 r. za październik 2017 r. 9,00 zł;
w dniu 20 grudnia 2017 r. za listopad 2017 r. 9,00 zł;
w dniu 20 stycznia 2017 r. za grudzień 2017 r. 2.948,00 zł;

2) zaliczki na podatek dochodowy (PIT-4R)

w dniu 20 lutego 2017 r. za styczeń 2017 r. 422,00 zł;
w dniu 20 marca 2017 r. za luty 2017 r. 422,00 zł;
w dniu 20 kwietnia 2017 r. za marzec 2017 r. 422,00 zł;
w dniu 20 maja 2017 r. za kwiecień 2017 r. 422,00 zł;
w dniu 20 czerwca 2017 r. za maj 2017 r. 422,00 zł;
w dniu 20 lipca 2017 r. za czerwiec 2017 r. 422,00 zł;
w dniu 20 sierpnia 2017 r. za lipiec 2017 r. 422,00 zł;
w dniu 20 września 2017 r. za sierpień 2017 r. 422,00 zł;
w dniu 20 października 2017 r. za wrzesień 2017 r. 422,00 zł;
w dniu 20 listopada 2017 r. za październik 2017 r. 422,00 zł;
w dniu 20 grudnia 2017 r. za listopad 2017 r. 422,00 zł;
w dniu 20 stycznia 2017 r. za grudzień 2017 r. 422,00 zł;

to jest czynu wypełniającego znamiona przestępstwa skarbowego z art. 77§2 kks w zw. z art. 9§3 kks, i za to wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 80 złotych.

Oskarżony zaskarżając wyrok w całości zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę i mających wpływ na treść wyroku, polegający na błędnym przyjęciu przez Sąd, że oskarżony popełnił czyny działając umyślnie, podczas, gdy nie było wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o umyślności oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za

podstawę i mających wpływ na treść wyroku, polegający na błędnym przyjęciu przez Sąd, że oskarżony nie płacąc podatków działał w sposób nakierowany na pokrzywdzenia Państwa i stawiał dobro spółki, której był prezesem ponad dobro Państwa. Na wypadek nie uwzględnienia tych zarzutów oskarżony zarzucił rażąco niewspółmierność kary.

Apelujący wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej, ewentualnie o zmianę wyroku poprzez odstąpienie od wymierzonej kary lub obniżenie orzeczonej grzywny na podstawie art. 19 § 1 pkt 2 kks.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Apelacja oskarżonego nie mogła zostać uwzględniona.

Po pierwsze Sąd orzekający przeprowadził pełne postępowanie, oceniając zgromadzone dowody nie uchybił zasadom wiedzy, logicznego rozumowania, ani doświadczenia życiowego, z dokonanych prawidłowo ustaleń faktycznych wyciągnął prawidłowe wnioski tak w zakresie subsumpcji zachowania oskarżonego, jak i reakcji karnej.

Sąd meriti należycie ocenił, że sama sytuacja finansowa kierowanej przez oskarżonego spółki, czy brak środków finansowych nie uwalnia go od odpowiedzialności karnej.

Jak wykazywał to Sąd I instancji, kierowana przez oskarżonego (...) A S.A. w P., jako płatnik była odpowiedzialna za obliczenie, pobranie i odprowadzenie zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych zatrudnionych jako jej pracownicy, a także pobrania zryczałtowanego podatku dochodowego od dokonywanych wpłat. Sam oskarżony potwierdził, że jego decyzją było zaniechanie płatności zobowiązań podatkowych, aby zapobiec postawieniu spółki w stan upadłości. Decyzja ta pozostawała zależna od jego woli, w tej sytuacji nie może być mowy, ani o braku winy, ani umyślności, czy zamiaru.

Prawidłowo Sąd meriti przywołał, że w wypadku zaliczek na podatek dochodowy, zostały one pobrane, gdy dokonano ich potrącenia, tj. gdy wypłacono podatnikowi kwotę pieniężną po odliczeniu podatku podlegającego pobraniu, a w braku środków, przyjmuje się fikcję pobrania podatku. Środki te nie należały do płatnika- spółki oskarżonego, lecz do podatników, a następnie Skarbu Państwa. Odmiennie w wypadku zryczałtowanego podatku dochodowego, niemniej i w tym zakresie trudno doszukać się okoliczności ekskulpujących oskarżonego. Sama sytuacja finansowa oceniana być może jedynie przez pryzmat okoliczności miarkujących stopień winy, czy społecznej szkodliwości, ale nie wyłączenia odpowiedzialności karnej.

Dodać wypada, że sama działalność gospodarcza narażona jest na określonego rodzaju ryzyko, brak zapłaty ze strony dłużnika zawsze negatywnie wpływa na funkcjonowanie przedsiębiorstwa, niemniej w chwili decydowania się na przystąpienie do ryzykownej i kosztownej inwestycji, z którą wiąże się ryzyko, że jego niepowodzenie będzie miało istotny wymiar finansowy, przedsiębiorca- płatnik winien odpowiednio się zabezpieczyć, a już na pewno nie podejmować decyzji o ignorowaniu zobowiązań podatkowych. We wskazanym w zarzucie czasie oskarżony nie podjął też żadnych kroków prawnych, które prowadzić mogły do skorzystania z instrumentów prawa podatkowego, zatem nie wyczerpał drogi, która zapobiegłaby popełnieniu czynu zabronionego.

W rozstrzygnięciu o karze nie sposób doszukać się surowości, wręcz zauważyć trzeba, że wymiar grzywny jest wyważony i uwzględnia okoliczności popełnienia przestępstwa, a zatem i te, w których oskarżony szukał uwolnienia go od odpowiedzialności karnej. Z kolei wysokość jednej stawki grzywny ustalona została blisko dolnej granicy. Oskarżony jest osobą, którą prowadzi aktywną działalność w spółkach prawa handlowego, nie ma zatem przeszkód, aby podjął zatrudnienie przynoszące realne dochody, aby nie tylko samodzielnie ponosić konsekwencje finansowe popełnionego przez siebie przestępstwa, ale i nie narażać najbliższych na podejmowanie wysiłków ponad miarę dla jego utrzymania.

Wykluczonym w sprawie było zastosowanie możliwości odstąpienia od wymierzenia kary, wedle art. 19 § 2 kks jeżeli w związku z przestępstwem skarbowym lub wykroczeniem skarbowym nastąpiło uszczuplenie należności

publicznoprawnej, sąd może odstąpić od wymierzenia kary (...) tylko wtedy, gdy ta wymagalna należność została w całości uiszczona przed wydaniem wyroku.

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy. O kosztach orzeczono po myśli art. 636 § 1 kpk, w sprawie brak jest podstaw do ustalenia, aby bez uszczerbku koniecznego dla utrzymania siebie i rodziny oskarżony nie był w stanie ponieść wywołanych przez siebie kosztów sądowych, a względy słuszności sprzeciwiają się, aby miały te koszty w sposób pośredni obciążać podatników regulujących swe zobowiązania publicznoprawne.